

ČCE HOŠŤÁLKOVÁ

SBOROVÝ ČASOPIS

BLAHOŠLAVENSTVÍ

2

2026

Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni. Mt 5,4
Blaze vám, kteří nyní pláčete, neboť se budete smát. Lk 6,21b

Neprodejně, určeno pro vnitřní potřebu sboru ČCE Hošťálková

Radujte se s radujícími, plačte s plačícími.
Řím 12,15

ÚVODEM

Na titulních stranách časopisů bývají obvykle fotografie hezkých, pěkně oblečených lidí, pánů, slečen, dětí. Méně se tam už objevují fotografie starých lidí, neschopných, opuštěných; to se nenosí. Na titulní straně tohoto čísla našeho sborového časopisu vidíme plačícího chlapce, plačící dítě. Můžete položit otázku „proč?“ Jistě, souvisí to s ústředním tématem tohoto čísla, ale vůbec a nejen to. Tato fotografie nám chce ukázat na skutečnost pláče a slz v našich životech a v životech lidí kolem nás, našich bližních. To můžete sledovat v článcích tohoto časopisu. A když potkáte plačící dítě, tak se na ně usmějte.

Nejdřív se zastavme u pláče jako takového; jaký může být a proč? Může to být pláč smutku, ale také pláč radosti; může být pláč upřímný, mohou to být tzv. „krokodýlí slzy“, kdy krokodýl roní slzy a vzápětí vám třeba ukousne nohu; nebo pláč projevující účast, ale také „pláč želví“; tedy že želva pláče, a je to vše a nic víc, bez jakékoliv účasti; pláč pokání a také pláč vzdoru a mohli bychom pokračovat.

Další „blahoslavenství“ v našem edičním plánu je ***blaze těm, kdo pláčou/ vám, kteří nyní pláčete; neboť oni budou potěšeni/ neboť se budete smát.*** Tak nám to zaznamenávají, každý trochu jinak, evangelis-

té Matouš a Lukáš (ČEP). První část výroku je ještě víc lidsky nepochopitelná než předchází blahoslavenství. Blahopřát tomu, kdo pláče – copak to je lidské?! Ale Pán Ježíš tím nekončí. Pokračuje a mluví o změně: „*Neboť oni budou potěšeni/ neboť se budete smát.*“ Je tu připravena změna; pláč není cílem, pláč je stav, skutečnost, ve které stojíme a kterou prožíváme. A očekáváme změnu, očekáváme potěšení. Právě a skutečné potěšení a to bez jakýchkoliv frází, můžeme očekávat od Boha, Pána celého vesmíru. A pak se můžeme smát, - vesele a bez přetvárek. Avšak uvědomme si ještě další věc vyjádřenou textem z dopisu Římanům na titulní straně časopisu: „*Radujte se s radujícími, plačte s plačícími.*“ Slyšme také toto, že se můžeme a máme nejen radovat s těmi, kteří se radují, ale také být s těmi, kteří ať z jakýchkoliv příčin pláčou. A nebudeme tak jen naplňovat smysl tohoto blahoslavenství?

Pán Bůh nám dal mnoho věcí, každému něco jiného; nenechávejme si to sami pro sebe.

Na další straně najdeme píseň o pláči a i v jejím textu najdeme, že Bůh nás našel i tam, kde je pro nás pláč domovem; a také, kde je naším domovem hlad, strach i kříž, abychom nakonec slyšeli, že ve zmrtvýchvstání Pána Ježíše nás Bůh našel a stal se nám domovem. A to je i smysl tohoto blahoslavenství.

Milan Michalík

PROTI STRACHU

Miloslav Hájek

Izaiáš 8,11-15

(Kralický překlad – tučné písmo

ČEP – standardní písmo)

11 Tak zajisté mluvil Hospodin ke mně, ujav (mne) za ruku a dav mi výstrahu, abych nechodil cestou lidu tohoto, řka: 11 Toto mi praví Hospodin, když mě pevně uchopil svou rukou a varoval mě, abych nechodil cestou tohoto lidu: 12 Neříkejte: Spuntování, když lid ten praví: Spuntování; aniž se jako oni strachujete, nerci-li, abyste se jako oni děsiti měli.“ 12 neříkejte zrada všemu, čemu říká zrada tento lid, a čeho se bojí, toho vy se nebojte a nestrachujte.“ 13 Hospodina zástupů samého posvěcujte; on (budíž) bázeň vaše i strach váš. 13 Dosvědčujte svatost Hospodina zástupů! Jeho se bojte a strachujte. 14 Vám bude svatyní, ale oběma domům izraelským kamenem úrazu a skálou, o kterou budou klopýtat, bude osidlem a léčkou obyvatelům Jeruzaléma 14 Vám bude svatyní, ale oběma domům izraelským kamenem úrazu a skálou, o kterou budou klopýtat, bude osidlem a léčkou obyvatelům Jeruzaléma. 15 I urazí se o to mnozí a padnou a potříní budou, aneb zapletouce se, popadení budou. 15 Mnozí z nich klopýtnou, padnou a roztrhají se, uvíznou v léčce a chytí se.

Strach a děs jde Izaiášovou zemí. Mluví se o spiknutí, Judsko se zmítá neklidem. Prý se spojil bratrský lid izraelský s pohany syrskými; syrský král Resin prý spojí svá vojska s vojsky Pekacha izraelského a společně potáhnou proti Judsku; prý chtějí oblehnout Jeruzalém a vynutit si odstoupení krále Achasa; prý syn Tabealův jim jde na ruku a má být ustanoven králem on; prý se chtějí potom všechna tři království postavit na odpor Asýrii. Zpráva za zprávou plaší klid, rozvrací nervy, vyvolává paniku. I my známe podobné stavy úzkosti v našem životě. Jsou lidé, kteří si libují v roznášení senzačních zpráv: dělá jim to dobře překvapit druhé, vzrušit je, hrát roli dobře informovaných a do všeho zasvěcených – co na tom, jestliže jejich oběti potom nemohou spát a nemají daleko ke zhroucení? Však je toho dost, co může vyvolat náš strach: Budoucnost nikdy není jistá, žádný nevidíme dopředu – a při tom musíme dnes rozhodovat o věcech, které budou pro nás mít dalekosáhlé důsledky. Jsme závislí na úsudku a posudcích lidí, kteří o nás rozhodují, - jak si získat jejich přízeň? Slyšíme o zhoubných, nevyléčitelných nemocech - co když jsou moje potíže příznakem některé z nich a já jsem odsouzen k živoření a smrti? Byli jsme obklopeni rodinou, dokud jsme byli schopní a zdraví a děti nás

potřebovaly – ale když přichází stáří a slabost a nemoc a my bychom děti potřebovali, jsou ve světě, mají své rodiny a úkoly a my jsme zůstali sami. Kolik jen toho je, z čeho lze mít strach.

Ale tu nás prorok volá k něčemu jinému: „Nestrachujte se, nerci-li abyste se děsiti měli“ (v. 12). Ne, že by bylo do věcí vidět a mohl by nám naše obavy vyvrátit, - ostatně víte, jak všechno takové domlouvání je málo platné, když je člověku úzko. A ne že by prorok měl prostě šťastnější povahu, která dokáže z ničeho si mnoho nedělat – právě tak víme, jak málo nám pomůže cizí optimismus, když strach dolehne na nás. Izaiáš sám o sobě praví, že „když k němu mluvil Hospodin“, a že ho „ujal za ruku“ – vlastně doslova v hebrejštině: popadl ho svou rukou – a že mu „dal výstrahu“ (v. 11); všechno je u proroka z Boží moci a pověření, Boží síla ho prostupuje, že všechno vidí jinak než jeho ustrašení druhové.

„Dal mi výstrahu, abych nechodil cestou lidu tohoto“- a hned přechází do množného čísla: „Neříkejte: Spiknutí, když tento lid říká: Spiknutí“ (v.12). Kdo věří Božímu Slovu, mají se odlišit, mají být jiní než nevěřící dav, mají se odvážit samostatného pohledu. Pán Ježíš říká: „Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch,

kdo ji nalézají“ (Mt 7,14).

Odlišnost od ostatních se může projevit v nejedné věci. Teď jde o to, koho a čeho se bát. Prorok říká: „Neříkejte: Spiknutí, nestrachujte se jako oni, nerci-li, abyste se děsiti měli. Hospodina zástupů samého posvěcujte, on budiž bázeň vaše i strach váš“ (v. 18). Nebát se lidí, nebát se okolností; zato se bát Boha. Je to divné napomenutí: k bázni. Předpokládali bychom, že prorok raději bude povzbuzovat, abychom se vůbec nebáli, zatímco on vybízí, abychom se báli Boha. Jde o to, bratři a sestry: Není jisto, zda bychom našli člověka, který se vůbec ničeho nebojí. Ale není ani jisto, zda by bylo žádoucí takového člověka najít. Pravděpodobně by to byl hrozný, násilný, bezohledný člověk. Bázeň je cosi lidského, co nás učí soucitu s druhými, pokoře, blahodárné nesebejistotě. Zbavit člověka jakékoli bázně by znamenalo učinit z něho bytost nelidskou. Jde jen o to, čeho se bát a z jakého strachu být osvobozen.

A Izaiáš nás učí bát se Boha, abychom se nemuseli bát lidí ani okolností. „Hospodin se mnou, co mi může učiniti člověk?“ stojí v žalmu 118. A apoštol říká: „Když je Bůh s námi, kdo proti nám?“ (Řím 8,31).

„Hospodina zástupů samého posvěcujte,“ vybízí prorok (v. 13). Co

to znamená „posvěcovat Hospodina“? Rozuměli bychom, co znamená posvěcovat osoby nebo věci, samy o sobě nesvaté; to znamená odevzdat je Bohu do služby. Ale Hospodin přece je sám od sebe svatý! Pak tedy máme s ním jako se svatým jednat: věřit mu – protože on drží slovo. Poslouchat ho – protože on ví, co je správné. Kdo takto „Hospodina posvěcuje“ – zachází s ním ve víře, opravdovosti a úctě jako se svatým, tomu on „bude svatyní“ (v.14) – posvěčující mocí. Co je svaté, patří Bohu; co je svaté, sám Bůh střeží; co je svaté, nad tím nemá moc nic a nikdo jiný než Bůh sám.

Běda však tomu, kdo ve strachu z lidí zapomene na Boha! Všechno své úsilí nasadil na to, aby se lidem zavděčil, zalíbil, zařídil se mezi nimi – Hospodina přehlédl, neměl na něho čas. A to se vymstí, zařizovat v předposledním, zapomenout na poslední; klanět se vyšším, nedbat na Nejvyššího; poslouchat člověka, na Boha nedbat. Takovým se Bůh stane kamenem úrazu a skalou pádu: jako když nepozorný chodec narazí na skálu, jako když na horské stezce nedá pozor a klopýtne, uklouzne po skalisku. Těm se Bůh stane osidlem a léčkou: jako když ptáček či lovec nastraží past a ta se zavře nad nepozorným (v. 14,15). Neunikneš Hospodinu!

Nebudeš beztretně pohrdat jeho slávou!

Jde o to, co je v životě opravdu důležité. Zdá se být důležité všechno možné: pro jednoho to – pro druhého ono. A když nás v životě straší neúspěch, nezdar, prohra, nouze – to vypadá teprve důležité!

Ale ve skutečnosti je důležité jediné: být Boží. V radostech a štěstí i ve smutku a neštěstí být jeho vlastní. S ním mít mír, jeho slova se držet, jeho lásku mít nad poklady světa. Jak říká Pán Ježíš: „Jednoho je potřebi“ (Lk 10,43).

Modlitba:

Pane, tolik věcí nás poutá, odtahuje od Tebe! A jsou to věci, které Ty jsi stvořil. Ale řekl jsi, abychom panovali nad nimi; a zatím ony opanovaly nás. Místo abychom je vděčně přijímali, jako od Tebe darované, ulpěli jsme na nich a zapomněli na Tebe. Myslíme, že je musíme mít, bojíme se o ně, jsme plni strachu. Prosíme, svou láskou nás vysvobod', abychom Tobě dali srdce a Tobě žili. Amen

Miloslav Hájek

Vim, komu jsem uvěřil, Kalich Praha 1983

**Blaze těm,
kdo pláčou,
neboť oni budou
potěšeni.**

**Blahopřání těm, kdo pláčou –
potěšení a smích jako druhá část
blahoslavenství.**

**Lidsky nepochopitelné, nelogické
a Boží logika v tom ve všem.**

**Boží přítomnost při těch, kdo
pláčou.**

Požehnání určené těm, kdo pláčí „Blaze těm, kdo truchlí, neboť oni budou potěšeni“ – Mat 5,4 je jedním z nejparadoxnějších pro lidskou logiku a nejvíc nesrozumitelných prvků evangelia. Svět ztotožňuje štěstí s bezstarostností a smíchem, zatímco Ježíš prohlašuje za blahoslavené ty, kteří prožívají bolest, nárek (řecky penhountes) a smutek.

**V biblické tradici nejsou pláč a
radost protiklady, které se vzá-
jemně vylučují, ale etapy téže cesty.**

Boží logika vs. lidská logika

Lidská logika: Štěstí je absence utrpení. Pláč je známkou porážky nebo slabosti.

Boží logika: Blahoslavení (šťastní) jsou ti, kdo truchlí. Pláč je místem setkání s Bohem.

Zde jsou klíčové aspekty této Boží logiky:

Pláč jako cesta k Bohu a místo setkání: Pláč v kontextu blahoslavenství neznámá pouze fňukání, ale hlubokou, existenciální zkušenost smutku, často vyplývající z citlivosti na zlo, křivdu a hřích – vlastní i cizí. Je to druh „rozhořčené melancholie“, která se nesmíří s nespravedlností.

Bůh neslibuje svět bez slz, ale slibuje svou přítomnost uprostřed nich: Solidarita: Ježíš plakal nad Lazarovým hrobem a nad Jeruzalémem. On zná chuť slz.

Společenství: Bůh je nejbližší těm, kteří mají zlomené srdce (Žalm 34,19).

Očištění: Pláč z nás často strhává masky a umožňuje nám stát před Bohem v naprosté pravdě.

Boží logika útěchy: Útěcha, o které mluví Ježíš, není pouze dočasnou úlevou. Je to Boží zásah, který proměňuje pláč v radost, jak již napsal evangelista Lukáš: „Blahoslavení, kteří nyní pláčete, neboť se budete smát“ (Luk 6, 21). Tato radost je „druhou částí“ blahoslavenství – slibem konečného naplnění a Boží přítomnosti. Křesťanská radost není „veselá nálada“, ale hluboký pokoj pramenící z naděje.

Dynamika proměny: Bible hovoří o Bohu, který „mění nárek v tanec“ (Žalm 30,12).

Setí a sklizeň: „Kdo v slzách rozsévá, ten v radosti sklízí“ (Žalm 126,5).

Smutek je semeno, z něhož vyrůstá zralé štěstí.

Perspektiva věčnosti: Konečná radost je okamžik, kdy Bůh „otře z jejich očí každou slzu“ (Zjev. 21,4).

Boží přítomnost u plačících: Bůh není lhostejný k lidskému utrpení. Naopak – plačící k sobě přitahují Ochránce. Sám Ježíš svým utrpením vzal na sebe všechna utrpení lidstva a stal se Emmanuelem – Bohem s námi – díky čemuž žádný člověk ve své bolesti není sám.

Slzy jako okamžik proměny: Skutečný pláč srdce, pramenící z lítosti nad hříchy, je aktem uznání vlastní bezmocnosti a vkládání naděje výhradně v Boha. To vede k hlubokému obrácení a otevírá srdce Božímu utěšení. A ještě jednou: Plné prožití útěchy nastane ve věčnosti, kde Bůh „otře z jejich očí každou slzu“ (Zjev. 7, 17).

Boží logika obrací pozemské hodnoty: smutek z důvodu absence Boha se stává zdrojem duchovní radosti a pláč se stává paradoxním znamením blahoslavenství, protože přitahuje blízkost Utěšitele.

Proč je to nelogické?

Je to nelogické, protože předpokládá, že plnost života vzniká z nedostatku.

1. Pláčeme, protože nám něco chybí (osoba, zdraví, spravedlnost).

2. Tento nedostatek vytváří v srdci „volné místo“.

3. Do tohoto prázdného místa vstupuje Bůh se svou útěchou.

Bez fáze pláče a uznání své bezmocnosti často není místo pro přijetí Boží radosti.

V křesťanském kontextu nejsou slzy znamením toho, že nás Bůh opustil, ale místem, kde je Jeho přítomnost nejvíce soucitná.

*

Chtěl bych se s vámi podělit s krátkým fejetonem (nebo myšlenkou)

Bůh je mezi námi

Jeden člověk zašeptal:

„Bože, promluv ke mně.“ A hle, slavík zazpíval. Ale člověk to neslyšel, tak člověk zvolal:

„Bože, promluv ke mně!“ A hle, blesk prořízl oblohu. Ale ten člověk to neviděl.

Ten člověk řekl:

„Bože, dej, ať tě uvidím.“ A hle, hvězda zazářila jasněji. Ale ten člověk si toho nevšiml,

Tak ten člověk zařval:

„Bože, učin zázrak!“

A hle, narodilo se dítě. Ale člověk si toho nevšiml.

Pláčem zoufalství řekl člověk:

„Dotkni se mě, Bože, ať vím, že jsi tady.“

A tak se Bůh sklonil a dotkl se člověka. Ale člověk setřásl motýla ze svého ramene a šel dál.

Bůh je mezi námi. I v malých a prostých věcech, dokonce i v době počítačů.

A člověk dál plakal: „Bože, potřebuji Tvou pomoc!“

A hle, dostal zprávu s dobrým slovem a slovy povzbuzení.

Ale člověk ji smazal a pokračoval v pláči.

*

Štěpán Marosz

On je s těmi,

kteří pláčou

Děšť z tmavých bouřkových mraků zahnal většinu lidí pod deštníky. Jako by i příroda napomáhala tísnivé atmosféře závěru pohřbu. Jitka stála vedle své matky a otupěle zírala před sebe. Ode dne, kdy její táta zemřel, si připadala jako ve zlém snu. Její duši zaplnila bolest a pocit ztráty. Slzy jí stékaly po tvářích a ona jim nevěnovala pozornost. Slova útěchy k ní nepronikala. Jako by se zvenku dívala sama na sebe v televizi.

„S tvým tátou je mi to moc líto. Jo,

a abych nezapomněl, ten skútr máš opravený. Zastav se pro něj. Ať tě Pán Bůh potěší.“

Ta nepatřičná slova ji vytrhla z toku myšlenek. Petr. Kdo jiný než její spoluzák ze střední? Jen on dokáže říct něco tak zvláštního. Uvědomila si, že drží jeho ruku. Navzdory dešti měl příjemně teplou dlaň. I v tmavém smutečním oblečení působil, jako by sem tak docela nepatřil.

„Díky,“ řekla tiše.

Chtěla se vrátit do otupělosti, ale nešlo to. Mezitím její maminka svolávala příbuzné k smutečnímu posezení v restauraci. Jitka by si nejraději zalezla někam, kde bude sama, přesto se k nim s povzdechem připojila.

O několik dní později se rozhodla skútr vyzvednout. Byl to přece dárek od táty ke složeným státnicím. V servisu jí otevřel muž v zamaštěných montérkách. Vysvětlila mu, proč přišla, a on se slovy, „zavolám vám ho,“ zmizel v budově.

Nečekala dlouho. Dveře se rozlétly a objevil se Petr. Vedl ji přes rozlehlou dílnu dozadu, otevřel plechové protipožární dveře a vpustil ji do menší místnosti. Napůl dílna, napůl kancelář. U jedné stěny stál její skútr, v koutě byl malý stůl se dvěma židlemi a otevřeným notebookem.

„Posad' se prosím.“ řekl rozpačitě a

ukázal na židli.

„Co tomu bylo?“ zeptala se přímo.
„Slabá baterka a zanesený vzduchový filtr. Pro jistotu jsem ale vyměnil i válečky variátoru, už by dlouho nevydržely.“ Sklonil se k notebooku. „Neboj se, udělám ti kamarádkou cenu,“ dodal.

Podepsala protokol a najednou věděla, co jí vadí. Všechno probíhalo příliš profesionálně.

„Znal jsi mého tátu?“ vyhrkla.

„Moc ne. Spíš můj táta. Radili se spolu, když rozjížděl servis. A zval ho k nám do kostela.“

„Proto jsi říkal to s tím Bohem?“

Petr se na chvíli odmlčel. „Možná jo. Nevím... Vypadala jsi, že je ti hrozně.“

Jitka se na něj zadívala. „Tak proč to dopustil? Proč táta umřel tak brzo? Vždyť ještě ani nebyl pořádně v důchodu.“

Petr sklopil oči. „To nevím,“ řekl tiše. „Fakt nevím.“

Chvíli bylo ticho.

„Jen si myslím,“ dodal po chvíli, „že když je člověku takhle... tak Bůh není daleko.“

Jitka neodpověděla. Vzpomněla si na něco, co kdysi slyšela na dětském táboře. Byla to slova písničky:
„*On tě miluje, když se těšíš,*

tě miluje, když brečíš...“

Bylo to tak nepatřičné, až se musela skoro usmát. To „miluje“ jí ale zůstalo v hlavě.

„Na něco jsem si vzpomněla... Na takovou dětskou písničku, že mě Bůh miluje.“

Petr přikývl, jako by chtěl říct víc, ale nakonec jen tiše dodal: „Jo... to jo. To sedí.“

Najednou nevěděl, co by dodal a Jitka mlčela také. Po chvílce jí to připadalo trapné. Rychle se rozloučila. Petr vyvedl skútr ven a ona na dvoře nasedla.

Po chvíli jízdy začala naplno vnímat, jak teplý letní vítr čechrá její vlasy vyčnívající z přílby. A bylo jí o něco lépe.

Lubomír Čevela

**Ne každý pláč
přináší útěchu.**

**Ale každý pláč
něco odhaluje.**

Někdy to člověk drží dlouho. Snaží se, přemýšlí, tlačí to před sebou... a pak přijde moment, kdy už to nejde.

A přijdou slzy. V Matoušovi 5,4 čteme: „Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni.“ Na první pohled to vypadá jednoduše – každé trápení přejde a budeme se zase radovat. Ale čím víc nad tím člověk přemýšlí, tím víc mu dochází, že pláč není jen emoce. Při pláči se ukáže, co v nás doopravdy je.

Jsou slzy vzdoru

„Bože, já to chci jinak.“ Jonáš je v tomhle dost přesný obraz. (Jonáš 1-2) Ví, co má udělat, ale nechce. A když Bůh jedná jinak, než by si přál, vnitřně se s tím pere. To není pláč pokory. To je pláč vzdoru. A právě tady se ukáže, že ve vzdoru vidím, jak moc chci řídit svůj život.

Pak je pláč strachu

„Bože, co bude dál?“ To jsou chvíle, kdy se člověk dostane na hranici toho, co zvládá. Věci, které nemá pod kontrolou. Nejistota. Obavy. Ticho večera. Myšlenky, které se vrací. A někde uvnitř vyplave otázka: Opravdu Bohu důvěřuji? Ve strachu vidím, jak málo důvěřuji.

Pak přijde pláč pokání

„Bože, já jsem to pokazil.“ Petr si myslel, že obstojí. A pak přišla chvíle, kdy selhal. (Marek 14,66–72) A „hořce zaplakal“. Podobně David - když si uvědomí svůj hřích, nehledá výmluvy. (2. Samuelova 12,1-13) Přízná pravdu. Tohle bolí.

Ale právě tady se vše láme. V pokání vidím pravdu o sobě.

A pak je pláč důvěry

„Bože, je to těžké. Ale jdu s tebou.“ Okolnosti se nezměnily. Bolest nezmizela. Ale změnilo se srdce. Člověk už to neдрžší křečovitě. Učí se to pustit. V důvěře se učím pustit to do Božích rukou.

*

Ne každý pláč přináší útěchu. Ale každý pláč něco odhaluje.

- ve vzdoru vidím, jak moc chci řídit svůj život.
- ve strachu vidím, jak málo důvěřuji
- v pokání vidím pravdu o sobě
- v důvěře se učím pustit to do Božích rukou

A právě tam se rodí zaslíbení: ne že přestanu plakat, ale že v tom pláči nebudu opuštěný. Možná jsme si zvykli pláč spíš potlačit. Rychle to přejít, nějak to „ustát“. Ale co když je pláč v pořádku? Co když tu není proto, aby nás zlomil, ale aby nám něco ukázal?

Možná se říká, že je čas něco změnit. Možná je čas něco přijmout. Možná je čas něco pustit. To, čeho se držíme až moc. To, co nás svazuje. To, co už stejně neuneseme. A právě tam - na dně a v pláči - zůstává zaslíbení: že člověk v tom pláči není sám.

*„Sám Hospodin půjde před tebou,
bude s tebou, nenechá tě klesnout
a neopustí tě; neboj se a neděs.“
(Deuteronomium 31:8)*

Pavel Kovář

VZPOMÍNKA

Náš dřívější bratr farář Tomáš Holeček vyprávěl jednu svou zkušenost. Měli tři děti a pak ještě adoptovali jednoho chlapce z dětského domova. Se svými dětmi hrál takovou hru, že dítě posadil na skříň, postavil se pod skříň a vyzval dítě: „skoč!“ A dítě skočilo, protože vědělo, že je jejich táta dole chytí, že si neublíží. Také svého adoptovaného chlapce posadil na skříň a řekl: „skoč!“ Chlapec se rozplakal a nic. Neměl zkušenost, neměl odvahy skočit. Uvědomil jsem si, že někdy vyzýváme lidi i děti kolem sebe, aby udělali to nebo ono a oni to neudělají a veřejně - v skrytu se rozpláčou. Dívejme se, dobře naslouchejme a chápejme, že toho nejsou schopní, že to neumí, že nemají zkušenost, že je někdo zachytí, že je někdo (tedy my, ty, já) pochopí a pomůže jim. Všímejme si a nejen si všímejme. A vposledku chápejme a snažme se pomoci i lidem, kteří nejsou schopní z jakéhokoliv důvodu skočit do Boží otcovské náruče a třeba se i rozpláčou.

Milan Michalik

Článek píšu se zpožděním, ale přiznám se, že čím víc nad tím přemýšlím, tím se mi tato výzva apoštola Pavla zdá obtížnější. Ono totiž se radovat s těmi, kdo se radují a plakat s těmi, kteří pláčou nemusí být vůbec snadné. Pro ilustraci uvedu příběh, který jsem četl o kazateli Charlesi Spurgeonovi, který působil v 19. století v Londýně. Jako mladý kazatel se prý naučil, že se nelze hádat s člověkem, který se nehádá. Jednou se dozvěděl, že nějaká dáma se za ním chystá, aby mu důrazně vysvětlila, co dělá ve svojí službě špatně. Řekl si, že tuhle hru můžou hrát jenom dva, a tak když přišla, byl připravený. Pustila se do něj s patričnou vervou a když se po nějaké chvíli zastavila, aby se nadechla, řekl: „Děkuji, paní, ano, je krásný den.“ Zvýšila tón i hlasitost a začala to opakovat důrazněji, takže první část jejího monologu byl jenom slabý odvar. Ve chvíli, kdy měl odpovědět, řekl: „Ano, má drahá paní, možná bude pršet a možná ne.“ Pochopila, že s ním dál mluvit nikam nevede a když odcházela, bylo slyšet, jak si

mu mlá sama pro sebe: „A ještě ke všemu je úplně hluchý!“

Někdy to tak opravdu je, vztahy mezi námi lidmi mohou být kolikrát hodně složité. Ale přesto bychom se měli radovat s těmi kdo se radují a plakat s těmi kdo pláčou. Pavel nás vybízí, abychom nebyli lhostejní k tomu, co prožívají druzí lidé. Míří na dvě docela časté překážky v mezilidských vztazích. Jednak se jedná o **závist a nepřejícnost**, která se často objevuje v situacích, kdy se druhým daří a nám třeba ne. Radovat se s někým kdo je úspěšný může být často těžší, než plakat s tím kdo má nějaké trápení. A na druhé straně je to **lhostejnost** nad situací druhého člověka, který prožívá nějaké trápení.

Tento verš tak dokresluje obraz, kdy apoštol Pavel popisuje církev jako jedno tělo a jednotliví lidé, kteří do ní patří jsou jeho částí. Pokud se zraní jedna část těla, bolest cítí celé tělo, a věnuje pozornost zraněnému údu. A naopak pokud se jedna část těla nasytí, je to ku prospěchu celého těla. Nikdo není ostrov. Jako křesťané patříme do církve, kde máme nést břemena jedni druhých. Žijeme v době, kdy se cení výkon a to, když někdo něčeho dosáhne. Často to pak vede k tomu, že místo abychom se radovali s druhými, máme tendenci se spíše s druhými srovnávat. A místo toho, abychom

prožívali smutek s druhými máme tendenci spíše radit a vysvětlovat, kde se stala chyba. Ale Pavel nás vede k tomu, abychom pamatovali na to, že největším darem, který můžeme druhému dát nejsou naše peníze, ale naše pozornost a empatie.

Pokud by ten verš platil jenom pro situace, kdy k sobě máme blízko, kdy si rozumíme, tak by to bylo jasné. Ale obávám se, že bychom ho měli mít na mysli, i když to tak není. Vyplývá mi z toho několik věcí:

1. Hledejte k sobě cestu. I když se třeba vzájemně nějak nesdílíme, pokud jsme křesťané, tedy děti našeho Otce, měli bychom k sobě hledat cestu a měli bychom o sebe mít zájem. Říká se, anebo alespoň tak jsem to slyšel, že to bývá tak, že s přibývajícimi lety se snižuje počet kamarádů a zůstávají nám nakonec jenom ti skutečně nejbližší přátelé. Možná na tom něco je a má to i svoje racionální zdůvodnění – naše cesty se mnohokrát rozcházejí v souvislosti se zaměstnáním, rodinou a podobně a na udržování dalších vztahů už prostě nemáme kapacitu. Ale pokud chceme žít ve sboru, kde se naše vzájemné vztahy neomezí jenom na pozdrav v neděli ráno, ale vzájemně se podpíráme, neseme spolu radostné i smutné věci, musíme pro to také něco dělat,

totiž hledat k sobě cestu i když si třeba v něčem nerozumíme.

2. Překonávejte svoji vlastní uzavřenost. Jsou lidé, kteří nejsou příliš sdílní. Vybavuji si jednoho bratra, se kterým jsme měli výborný vztah, rádi jsme se viděli, ale, když jsme spolu mluvili, nikdy neřekl nic o tom, co ho trápí, co prožívá. To je potom těžké se s takovým člověkem radovat nebo plakat, když nevíte nic o tom, co ho naplňuje radostí nebo starostí. A možná, že takoví jsme i my. Ale jestliže se s námi mají druzí radovat a plakat, jak nám to Pavel klade na srdce, neměli bychom si svoje soukromí úzkostlivě střežit, ale být vůči druhým otevření, vzájemně se sdílet a někdy, když nám dojdou slova alespoň spolu být.

A jsem vděčný za všechny situace, kdy jsem zažil to, že se se mnou druzí radovali anebo se mnou prožívali nějaký smutek. Živé a zdravé společenství bez toho prostě nemůže být.

Zdeněk Žamboch

LASKAVOST

Pravda řečená bez lásky není o mnoho lepší než lež.

LACINOST

Všechno laciné musíme dát pryč, nechceme-li přijít o to nejdražší.

*Pavel Kosorin, Křesťanské aforismy
Nakladatelství Cesta, Brno, 1994*

u pramene

šla k prameni
sama
za poledne

šla vstříc
muži
v ježíšově
jménu

hledala vodu

co hledáš ženo
muže z nazaretu

není zde
byl vzkříšen

tam ho najdeš
u stolu
večeří sám

přisedni
a jez

*miloš vavrečka
když pod kůži tak perem
vizovice 2023*

OTOČ

**ČESKOBRATRSKÁ
CIRKEV EVANGELICKÁ**
FARNÍ SBOŘ V HODLÁSKOVÉ O VĚSTINĚ

DĚTSKÁ MISIE
ČESKÁ REPUBLIKA

**PŘÍFARSKÝ TÁBOR
6-15 LET**

**Skrzyty
PLAN
ZACHRANY**

1800 Kč další sourozenec
1500 Kč

20.-25. ČERVENEC

odevzdání přihlášky do 1.6.2026
www.ccehostalkova.cz

taborycce.hostalkova@gmail.com
Martin Nevola: 776 789 932

O CO JDE

Radujte se, plačte; sám, s někým; jak to prožíváme? Říká se, že sdílená radost je dvojnásobná radost, sdílený smutek je poloviční smutek. Něco nám to naznačuje; co to je?

Verš Písma, který je motivem tohoto článku, je z dopisu apoštola Pavla do křesťanského sboru v Římě, z 12. kapitoly a čteme ho na titulní straně. Tento sbor apoštol na svých misijních cestách nezaložil a navštívil jej jako vězeň; v poutech. Přesto přese všechno je tento dopis důležitým spisem sbírky Nového zákona, Nové smlouvy. A připomínáme-li si tento verš, toto slovo, je potřebné a důležité co to znamená v souvislosti celého tohoto dopisu. Je proto vhodné si tuto epištolu přečíst celou.

Ve 12. kapitole, ze které je tento 15. verš, se píše o důležitých skutečnostech křesťanské víry. Je zde také uveden seznam darů milosti, darů Ducha. Ale to vše není nějak obecné, ale má to své důsledky do života křesťana. Jedním z nich je i tento 15. verš: *“Radujete se s radujícími, plačte s plačícími.”* Uvedeno je to svým způsobem veršem 9. a 10. *Láska nechť je bez přetvářky. Ošklivte si zlo, lněte k dobrému. Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému.* Předpokladem k tomu tedy není nějaká povinnost, ale prostě láska vyjádřená ve slovesném tvaru „milujte se.“ Přiznejme si, že na lásku jsou různé názory, náhledy i tvrzení. A přiznejme si, že láska je převážně spojovaná s city, lépe

řečeno pocity, které jsou pak povětšinou vyjádřeny pouze a jen slovy. Jedna známá česká zpěvačka, šansoniérka *Ljuba Hermanová* to v jedné své písni vyjádřila asi takto: *„Láska, to jsou jen písmena a z těch písmen se slovo skládá. Co však to slovo znamená, to věru, věděla bych ráda.... básníkům do krámu se hodí, mluví o ní jak o chlebě, protože lžou kudy chodí.“* Oprávněně se tato již zemřelá zpěvačka ptá, zda láska jsou jen slova, která mnohdy jen lžou. Jenže láska je víc než slova, než písmena, znamená činy, znamená to *milovat, mít rád.* A to platí i o verši, který je v titulu tohoto čísla. Radovat se s těmi, kteří se radují, aniž bychom je měli rádi, je jen nějak ploché. Plakat s plačícími, aniž bychom měli účast na jejich smutku vyjádřeném pláčem a aniž bychom je měli rádi, zavání falší.

Tento verš, toto apoštolovo slovo nepovažujme za nějaký zákon, který na nás, na mně, na tobě leží jako břemeno, ale za pomoc na naší životní cestě ať jako křesťanů, tak vůbec. Příkladem, vzorem i pomocí nám je náš Pán, Ježíš Kristus, který se radoval s lidmi jako např. na svatbě v Káně galilejské nebo když byl u někoho hostem, ale také plakal u hrobu svého přítele Lazara (lidé o něm tehdy řekli: *hle jak jej miloval!*) a plakal také nad Jeruzalémem, když se k němu blížil a byl tam ukřižován.

Vyjádřením smyslu tohoto verše z apoštolova dopisu do Říma můžeme pak zaslechnout pozvání, pomoc, výzvu, poslání i naplnění tohoto blahoslavenství pro nás, pro mne, pro tebe.

*
Milan Michalík

Zahlédl jsem ji na chodbě knihovny mezi stovkami vyřazených knih, které se dají odkoupit za dvě koruny. Vytáhl jsem ji z police a přenesl jsem se o necelých šedesát let zpět, kdy jsem ji četl. Byl jsem v pokušení si ji koupit, ale odolal jsem. Knih mám doma nadbytek, částečně už i ve sklepě, kam se občas vydávám některou vyhledat. Několik, o kterých jsem si myslel, že je už nikdo nebude číst jsem i spálil. Ale nedělalo mi to dobře. Připadal jsem si jako Koniáš a ani těm knížkám se nechtělo hořet. Tak jsem zavzpomínal, asi už nepřesně, na osudy otroků, zaznamenaných v tomto románu. Starého Toma, který pokorně snášel svůj úděl a mladého černocho, který z otroctví uprchl a snažil se z amerického jihu dostat do Kanady, kde v té době už bylo otroctví zrušeno. Cestou mu pomáhala nějaká tajná organizace amerických metodistů, zatímco baptisté jsou popsáni jako ti, kteří jsou pro zachování otroctví a obojí dovedli své postoje obhájit biblickými

texty. Mám dojem, že jsem si tehdy přál, aby tomu bylo naopak, protože metodisty jsem vůbec neznal, ale baptistický kazatel mi pár let předtím dal papírovou desetikorunu, a tak jsem jeho církev zařadil na druhé místo, hned za tu moji, ve které jsem vyrůstal. Brněnští baptisté hráli volejbal na chatě u mého strýce, kde jsem byl na prázdninách a hned vedle hřiště začínal svah porostlý divným akátovým lesem. Já jsem chytal míče, které spadly mimo hřiště a vracel jim je do hry. Za to jsem potom dostal těch deset korun, což bylo pro osmi-letého kluka tehdy dost peněz, tak jsem si řekl, že to bude zřejmě nějaká lepší církev.

Knihu napsala H. B. Stoweová a poprvé vyšla v polovině devatenáctého století. Stala se v USA po Bibli druhou nejprodávanější knihou devatenáctého století a významnou měrou přispěla ke zrušení otroctví. Nějakou dobu byl sousedem H. B. Stoweové Mark Twain, u nás ještě známější spisovatel. Asi spolu vycházeli dobře, neměli mezi zahradami ani plot. Hltal jsem jeho dobrodružství Toma Sawyera a Huckleberryho Finna a teprve když jsem se zamyslel nad tím, jak Tom vysvětluje opožděný příjezd parníku, když řekl: „Na lodi vybuchl kotel, ale nikomu se nic nestalo, jenom to zabilo několik černocho“, jsem po-

znal, že tyto povídky nebyly napsány jen k pobavení dětských čtenářů. Udivovalo mě, že protestanti ubližovali protestantům. Že ateisté pohrdali věřícími, to jsem znal ze školy. Taky jsem věděl o dlouhém útlaku protestantů katolickou vrchností po bitvě na Bílé hoře. Kvůli spravedlnosti ale hned dodám, že v jiných částech Evropy to bylo i naopak. Byl jsem překvapen jak lidé, kteří četli stejnou Bibli a chodili do podobných kostelů se dovedli nenávidět kvůli barvě kůže. Byl jsem ale školák a teprve se seznamoval s tím, jak Zlo je inteligentní a vynalézavé a nevynechá žádnou příležitost postavit lidi proti sobě.

Oscarový film *Hořící Mississippi* jsem viděl o mnoho let později. Natočen byl podle skutečných událostí ve stejnojmenném státě americké unie, které proběhly sto let po válce Severu proti Jihu. Nevraživost, násilí, vypalování kostelů, hořící kříže. V závěru filmu říká žena, která porušila mlčenlivost a pomohla vyšetřovatelům objasnit zmizení tří občanských aktivistů, kteří ze severu přijeli seznámit afroameričany s jejich právy sice uzákoněnými, ale zároveň potlačovanými: „Od dětství nám opakovali tyto verše z Bible“. Chtěl bych napsat, které to byly. Myslím, že se jednalo o Genesis, ale verše už nevedu, protože jsem si je

nezapamatoval. Možná šlo o prokletí, které Noe pronesl poté co se opil, ale doopravdy to nevím. Ta žena chtěla vysvětlit, proč se někteří bílí chovají nadřazeně ke svým černým sousedům.

Jsou ale i jiné texty, které je dobré si opakovat. Třeba *miluj svého bližního, jako sám sebe*. Jednoduchá rada, ale někteří lidé mají raději stovky paragrafů, mezi kterými lze klikovat a přinejmenším najít skulinku v otázce: „*Kdo je můj bližní?*“

Někdy má člověk dost sil k tomu, aby překonal nepříznivé okolnosti, třeba i s pomocí jiných lidí, kterým jeho osud není lhostejný. Jak se to podařilo třeba tomu mladému otrocku, který do Kanady došel a stal se svobodným. Jiný tu sílu nemá a není ani nikdo, kdo by mu pomohl, tak čeká na Boha, který slíbil, že setře lidem slzy z jejich očí. I on se dočká.

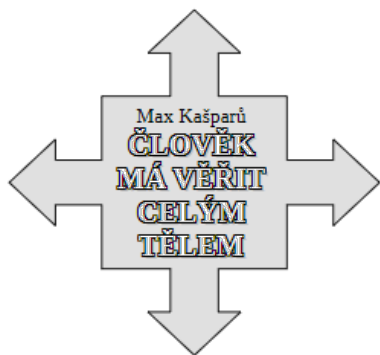
Lubomír Smílek

„HODNÍ KŘEŠŤANÉ“

Špatně usušené křížaly
bez vůně
bez chuti
bez barvy
poněkud natvrdlé
které mají tak daleko ke kříži
se sedmi výkřiky
jako křížovka
křížovatka
a křížník

Zdeněk Svoboda,

časopis Bratrstvo, č. 1, 1970, str. 16

Hlava, ústa, oko, ucho, ruka, noha, srdce. Sedm částí našeho těla, na jejichž zdraví i existenci závisí kvalita našeho života, ba dokonce život sám. Každá jednotlivá část nese v lékařsko-anatomickém slovníku i v biblickém textu svůj smysl i přenesený význam.

Apoštol Pavel píše: „oko nemůže říci ruce: ‚Nepotřebuji tě!‘ Ani hlava nemůže říci nohám: ‚Nepotřebuji vás!‘“ (1 Kor 12,21).

Vždyť člověk má věřit celým tělem:

hlavou - protože víra má být rozumná, ne pošetilá

ústý - protože víra má hovořit o Kristu (a s Kristem)

očíma - protože víra má vidět znamení doby, nemá být slepá

ušima - protože víra má slyšet hlas potřebných

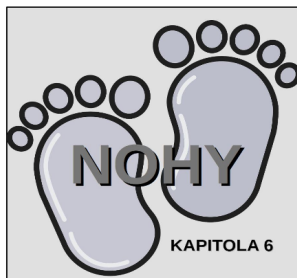
rukama - protože víra má být činorodá, ne lenošná

nohama - protože víra nemá stát na místě

srdcem - protože víra má být laskavá, ne studená

Max Kašparů

Člověk má věřit celým tělem
Karmelitánské nakladatelství Praha
2023

Nohy jsou spojeny s chůzí a chůze je spojena s putováním. Putování je spojeno se životem, protože všichni jsme poutníky k věčnému cíli.

I když budeš mít hlavu se zlatou korunou, ale nohy hliněné, nikam nedorazíš.

Nejen v turistickém, ale i v tom duchovním putování potřebujeme nějakou oporu.

*

LUCERNA A HŮL

Poutníka, který spěchal v noci lesem, přepadl slušný loupežník. Slušný v tom smyslu, že poutníka

slovně ani fyzicky nenapadl, nevyhrožoval mu, ani nespílal. Jediné, co měl poutník v tu chvíli u sebe, byly dvě věci. Hůl, o kterou se opíral v nerovném terénu, a svítilnu, kterou si v temném lese svítil na cestu.

Místo násilí začal lapka s přátelským vysvětlováním. Přesvědčoval poutníka, že pokud bude po cestě lesem držet svítilnu i hůl, ztrácí obě jeho ruce svobodu. Svobodu cokoli uchopit, cokoli obejmout, cokoli si z lesa odnést. Stále mu, jako mantru, opakoval tato slova: „Odevzdej mi je a budeš svobodný.“

Poutník ani chvíli neváhal. „Vždyť ten moudrý muž to se mnou myslí dobře. Má pravdu. Viděl jsem už po cestě, v šeru své staré lucerny, tolik velkých hřibů, keřů s malinami a ne jeden krásný samorost. Ale jak to mám sebrat, jak to podržet a jak si to všechno odnést, když mi právě ta hůl i lucerna překáží. Svoboda. To krásné slovo, které mi umožní mít volné ruce, rozmnožit si sbírky, nejvyšší kusy prodat na výstavě, ale především zítra, až se teď z toho černého lesa potmě vymotám a venku se rozední, začít nový, svobodný život a nechat i v té mé staré barabizně okoukanou manželku a začít si užívat svobody s jinou.“

Neváhal. Obojí tomu vmlouvanému muži odevzдал. Onen dobrý lapka mu ovšem neřekl, že jejich rozhovor se odehrává na samém okraji propasti...

Příběh tohoto muže mi den co den připomínají slušní lapkové, které nepotkáváme v lesích, ale chrlí na nás své pravdy o svobodě ze všech sdělovacích prostředků. Odvaž se, nevaž se! Když musíš, tak musíš! Buď volný, buď in! Pryč s předsudky minulosti! Za slušnost si nic nekoupíš! Svoboda nade vše!

A lidé, nejen mladí, ale jak mi ukazuje moje dennodenní zkušenost, i lidé zralého věku, kteří bloudí v šeru a často i ve tmě současného složitého světa, neváhají otevřít své dlaně a odevzdat slušným loupežníkům to poslední. Hůl a svítilnu.

A okraj propasti je na došlap...

*

*Drž mé kroky ve svých stopách, aby
moje nohy neuklouzly. (Ž 17,5)*

*Světlem pro mé nohy je tvé slovo,
osvěcuje moji stezku. (Ž 119,105)*

Max Kašparů

*Člověk má věřit celým tělem
kapitola 6.1*

*

PŘÁNÍ

Já přeji si, ať mohou kvést
zas růže ve všech zahradách.
Za lidi prosím, aby z cest
svál dobrý vítr zloby prach.

Prosím i za zpěv slavíka,
aby zněl lidem pro radost
a za řeku, jež utíká,
ať odplaví pryč všechnu zlost.

I za vojáky na stráži,
ať nemusí tam více stát

a těm, jež dobro uráží
dej, Pane, svoji pravdu znát.

Lásce dej vejít do světa,
jež trpělivá umí být,
ať v našich srdcích rozkvétá
a pro mnohé nás učí žít.

Paprskem slunce jasného
obšťastni naši krásnou zem.
Ve jménu všeho krásného
do bojů života ať jdem.

Cestou víry a naděje
z bludného kruhu veď nás ven,
ať láska tvá nám cílem je,
ten radostný a šťastný den.

*Eva Hřibová (nevidomá básnířka)
časopis Bratrstvo č. 9, 1972 str.141*

*

Bylo by vůči nohám nespravedlivé,
kdybychom zapomněli na jejich neodmyslitelný doplněk, a tím jsou opánky.

Když jsme byli malé děti, kupovala nám maminka čas od času nové botičky. Větší – nožička rostla. Maminka měla ještě dvě jiné možné volby; malé boty vyhodit a nedávat nám už nikdy žádné, nebo ty malé prostě nesundat a nechat nás v nich chodit dál.

Představme si naši lidskou osobnost jako nohu a víru jako botu. Naše osobnost je díky poznání, kultuře a

informacím den co den o něco větší. A postupem času dojde k tomu, že nás zatím celkem vyhovující velikost víry začne pomalu „tlačit“.

I tady máme tři možnosti. **1.** Z víry se „vzout“ a chodit až do smrti duchovně bosí, **2.** ponechat si z důvodu tradice nebo „jako charakteři“ malou víru dále uvázanou, anebo **3.** se z ní vzout a obout si o jedno číslo větší opánky.

Ti, kdo si vyberou možnost **č. 1**, se vyznačují svým ministrováním ve školním věku (nebo že absolvovali mnoho dětských táborů i konfirmaci a také chodili do mládeže), ale dál už se nedostali. Ti podle **2.** možnosti se poznají stálým naříkáním, bédováním a kritikou církve. Ona je totiž ta malá bota tlačí.

Ti třetí dojdou nejdál.

*Když jsem vás vodil čtyřicet let pouští,
pláště vám nezvetšely a opánky ti na
noze nezpuchřely. (Dt 29,4).*

*Velitel Hospodinova zástupu Jozuovi
odpověděl: „Zuj si z nohou opánky,
neboť místo, na němž stojíš, je svaté.“
A Jozue tak učinil. (Joz 5,15)*

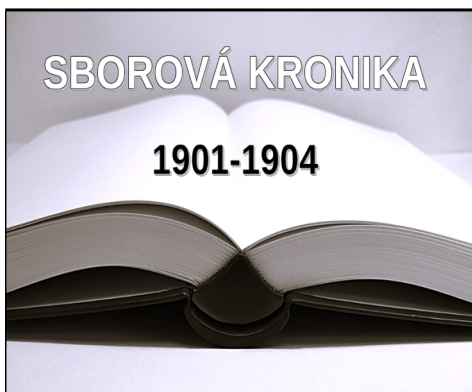
Max Kašparů, Člověk má věřit celým tělem

kapitola 6.5

*

*Výňatky z knihy Maxe Kašparů
Člověk má věřit celým tělem
Karmelitánské nakladatelství Praha 2023
Připravil Milan Michalík*

1901

Jako všechno tak i tento rok měl svou dobrou i zlou stránku. Sboroví mládežníci složili potřebný obnos na pokrytí kostela. Ani jeden kus se posud nepokazilo jak letos, myslím, že je to v povědomí ev. Zlá stránka roku totiž je: velké krádeže v horách a velké z toho a z toho povstaly i po tři měsíce neshody. Znající a takzvaní hodní lidé dostali i po tři měřice.

Dopis mi dal Josef Adámek z Páleníkových. pasek asi po shromážděních svých.

1902

Nerád beru. Varování! Člověk by myslel že všechno jde v pořádku a ano? Dne 18. února rozhlásila se zpráva, že se Štěpán Kaňák mladík z č. xxx věšel, Aby mohl

něčeho dosáhnouti, sáhl si na život. Obživovali ho. Při této příležitosti vyprávěl mi starý Surý, že chlapčiska mají lumpácký spolek, jehož předsedou je tento Kaňák a místopředsedou Tomáš Palat. A dobře vědí o tom a zasmějí se tomu. Jakoby na oku lidí měl spočinout úsměv? Ale na zemi toho není dost. I mužové jednají nemilosrdně - podíleli se na krádeži a to velké v kravách a ty pak v rozpustilosti pořezali na kusy. Nastal soud. Mnozí seděli na soudu v Jičíně a mnoho peněz si vymohli.

Dne 5. září zakončili jsme pokrývání kostela, zakončili je hromosvodem o 6. hodině večerní. Práce se stáhla a zvýšila pro mnoho deště. Přihodilo se i neštěstí. Sám dílovedoucí přešel s lešením. Pán však ho ochraňoval, zastavil ho. Jmenuje se Josef Slovan. - Proto vzdejte k slávě jména Tvého Pane. Bože požehnej a ochraňuj.

Na podzim vystoupili z naší církve baptisti, Kovář – šenkeřík a Valčík svátěčník. Tento hlavou svou a paží svou. Svou usedlost prodal za 200 K. A hospodářství dal dceři.

Letos v prosinci dostal jsem

pozvání do Ameriky. Oznámil jsem to Hrejsovi, ved. „lístkovnice“, ale neuveřejnil. Doma nesmí věděti žádný. „Nejlepším svědectvím“ jak se bojuje proti Slovákům je kalendář „Hus“. Tam je sprostý nápis na „Slováky“. Kalendář na rok 1903.

1903

Letos jsme zrušili kolektu. Dostanu za ni 200 K. Připravoval jsem svá kázání na epištoly do tisku. K tomu jsem vyslechl: „Kompozice svatá“ a ještě po maďarsku. Březen jsme měli velmi pěkný! Rozvilo se brzy všechno. Za to byl i duben z počátku velmi mokrý a 17. v pátek v noci napadlo tolik sněhu, že to ani v zimě tolik nebylo. V neděli měla být inicializace, musil jsem ji odložit. Děti by nebyly možné nic učinit.

Toho roku vymalovali jsme kostel a natřeli i lavice a dveře. Zakončení věže bylo dne 7. srpna. Kostel je pěkný, ó by z něj vychodila pěkná slova Boží! Kostel vymaloval Hyn. Zavřel ze Vsetína! Kurátor Martin Pařenica měl mnoho práce a starostí. Za vše jsme vydali asi 700 zl. Ukážu účty.

1904

Co jest mi nemilé, musím zaznačiti. Duch času tak volnomyslnosti zmáhá se velmi. Každý chce lehce žíti. Těžší práci každý se vyhýbá. Následek toho je paličstvo. A příkladem je i správce panství v podezření. Stavěly při panské domy, jeden vedle druhého. I pachty dal správně. Když to vidí lid, co potom? Letos z nena-dání poděkoval se varhaník Žilík. Výpověď byla rychlá. V neděli nepřišel ani jeden do kostela, ačkoliv jsou tré. On, Mikuláščík a Sobáň, ba ani na květnou neděli nepřišli. Vyvolili jsme na to Smatavíška. Zvýšil si plat a štolu chce, jak má farář, že však je přítomen a poslouchá.

Letos opravili jsme kostel z venku. Je pěkný. Ó by byl pěkný i pak!! Máme suchý rok. Všechno vyhořelo. Není kde pásti. Úrody však jsou pěkné! Počátkem 4. srpna bylo brzy všechno pod střechou. Rež a pšenici mám již v měše. Ale je to i pozitivisticky, tak jaké rozdávání.

A že evanjelíci! Vzdělanci!

Další část sborové kroniky se opět s mnohými potížemi pokusil přečíst a za nedostatky se omlouvá
Milan Michalík

HOSPODÁŘSKÉ A FINANČNÍ ZÁLEŽITOSTI

SALÁR – můžete zaplatit těmito způsoby

1. **V hotovosti** – osobně po skončení bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové.
2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. **112 734 180/0300**:
  - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
  - Zpráva pro příjemce: salár, vaše jméno a příjmení.
3. **Bezhotovostně – pomocí QR kódu**:
  - Doplníte částku;
  - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
  - Zpráva pro příjemce: salár, vaše jméno a příjmení.

DAR SBORU

Kromě saláru je také možné poskytnout sboru finanční dar k určitému účelu. Jeho úhradu můžete provést následujícími způsoby:

1. **V hotovosti** – osobně po skončení bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové.
2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. **112 734 180/0300**:
  - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
  - Zpráva pro příjemce: dar, jméno a příjmení.
  - Specifický symbol dle zvoleného účelu:
    - 100 – Dar pro mládež;
    - 200 – Dar pro potřeby sboru;
    - 400 – Dar na Jeronýmovu Jednotu;
    - Pokud nebude SS uveden – bude dar přijat pro potřeby sboru.
3. **Bezhotovostně – pomocí QR kódu**:
  - Doplníte částku;
  - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
  - Zpráva pro příjemce: dar, vaše jméno a příjmení.

Dar pro mládež

Dar pro potřeby sboru

Dar na Jeronýmovu Jednotu

Řešení kvízu na starně 15: PÍSMO SVATÉ

DAR NA OPRAVY

1. **V hotovosti** – osobně po skončení bohoslužeb sestře pokladní Kamile Čevelové.
2. **Bezhotovostně** – převodem na účet č. **2802044389/2010**:
  - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
  - Zpráva pro příjemce: vaše jméno a příjmení.
3. **Bezhotovostně – pomocí QR kódu**
  - Doplňte částku;
  - Variabilní symbol: vaše číslo popisné;
  - Zpráva pro příjemce: vaše jméno a příjmení.

QR Platba

Uhrazené dary sboru je možné použít pro snížení daňového základu. Potvrzení vystavuje počátkem nového kalendářního roku na Vaši žádost (můžete zaslat e-mailem) sestra pokladní Kamila Čevelová, e-mail: kamila.cevelova@seznam.cz

Za zaplacení saláru a dalších darů děkujeme.

„Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť radostného dárce miluje Bůh.“ 2. Kor. 9,7

PŘEDPRÁZDNINOVÝ PROGRAM 2026

24. – 25. května: SVATODUŠNÍ SVÁTKY
29. května: NOC KOSTELŮ
7. června: VÝLET NEDĚLNÍ ŠKOLY
21. června: RODINNÉ BOHOSLUŽBY na závěr školního roku v 10 hodin se společným obědem
12. července: BOHOSLUŽBY S KORNELIEM NOVAKEM v 10 hodin
19. července: VYSLÁNÍ PRACOVNÍKŮ na přífarský tábor
20. – 25. července: PŘÍFARSKÝ TÁBOR PRO DĚTI
9. srpna: EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA U ROZHLEDNY MARUŠKA
30. srpna: ZAHÁJENÍ ŠKOLNÍHO ROKU, vyslání pracovníků s dětmi a mládeží
6. září: SBOROVÝ ZÁJEZD do Rožnova p./R.
4. října: NEDĚLE DÍKŮČINĚNÍ S VEČEŘÍ PÁNĚ
4. října: BOHOSLUŽBY PRO SENIORY S VEČEŘÍ PÁNĚ v 15 hodin

PRAVIDELNÁ SHROMÁŽDĚNÍ VE SBORU

ÚTERÝ

12.45 hodin – náboženství pro 1. – 4. třídu (škola)

14.30 hodin – růstová skupinka dětí (fara)

STŘEDA

17.00 hodin – biblická hodina (Komunitní dům)

18.30 hodin – cvičení sborového zpěvu (fara)

ČTVRTEK

17.00 hodin – cvičení dětského pěveckého sboru „Notička“ (fara)

18.30 hodin – modlitební setkání žen (fara)

PÁTEK

13.30 hodin – konfirmační příprava

18:00 hodin – rozhovory nad Bibli

SOBOTA

18.30 hodin – staršovstvo (první sobota v měsíci)

NEDĚLE

9.00 hodin – modlitební setkání

10.00 hodin – nedělní bohoslužby

10.00 hodin – nedělní škola

PASTORAČNÍ NÁVŠTĚVY PODLE DOHODY S FARÁŘEM SBORU

ŠTĚPÁNEM MAROSZEM. tel.: 7 39 244 679

Milí bratři, milé sestry,

každoročně dostáváte do svých domovů vždy před Velikonocemi a Vánoce sborový časopis. Od mnohých máme zpětnou vazbu, že je pro vás časopis povzbuzením a inspirací. Přesto nám schází celková zpětná vazba, že je časopis ve většině rodin čten. Napište nám, sdělte nám, prosím, zda chcete:

☉ *časopis dostávat v tištěné podobě*

☉ *časopis dostávat elektronicky – uveďte svoji e-mailovou adresu, kde vám bude zaslán odkaz ke stažení*

☉ *časopis nemáte zájem dostávat*

Své odpovědi pište na janaflachsova@email.cz nebo na tel. číslo 739 091 325. Děkujeme.

Za staršovstvo sboru

Jana Flachsová, kurátorka sboru

KONTAKTY SBORU

Farář: Štěpán Marosz

Tel. 739 244 679 e-mail: hostalkova@evangnet.cz

Kurátorka: Jana Flachsová

Tel. 739 091 325 e-mail: janaflachsova@email.cz

V příloze tohoto čísla časopisu najdete pozvání na Noc kostelů 29.5.2026 a na multizánrový festival UNITED 20.-22.8.2026 na Vsetíně

*

Téma příštího 3. čísla bude

„Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“

Uzávěrka příspěvků bude 6.9.2026

*

Vydává Farní sbor ČCE Hošťálková Redakce Milan Michalík
Za obsah článku odpovídá autor